

In stilte gekomen
uit het land waar zij uit voortkomen
Hun leven gegeven
om in vrijheid te kunnen leven
Moole beloftes zijn hun beloofd
de Molukse mensen hebben deze beloftes geloofd
In kampen hier geleefd
geaccepteerd om voor een beter leven voor hun kinderen gestreefd
Ze spraken nog de taal
en kregen hier een koud onthaal
Zwijgend door het leven gegaan
de eerste generatie niemand hoorde ze of zag ze staan
het respect nooit gekregen
Het liefst door de regering hun verhaal dood gezwegen
gevochten voor dit land en gezwegen
Het enige wat ze wilde was een toekomst en een vrij leven
en dat hebben de meeste van de eerste generatie nooit meer mogen beleven
Door beloftes gevangen in in een vreemd land
waar zij door beloftes zijn gestrand
Hun strijd leeft voort in hun kinderen
die laten zich voor hun cultuur niets hinderen
Trots op wie ze zijn
hun Molukse afkomst krijgen ze niet klein
Van geslacht op geslacht
wordt hun cultuur door hun nakomelingen herdacht
Hun gebruiken worden overgedragen
hun verhalen en nimmer klagen
Wat een bijzonder verhaal en toch in geen enkel boek benoemd
terwijl deze eerste generatie moet worden geroemd
Daarom dit gedicht
aan de eerste generatie Molukkers gericht
Ik zal jullie verhaal nooit vergeten
dat vertel ik iedereen die het met respect naar jullie wil weten.

PhotoJL

1951-2021

